

То стъпило по-напрѣдъ съ прѣднитѣ си крака, послѣ, съ голѣмъ трудъ, се качило едва-едва до върха, но тукъ вече не могло да мръдне ни напредъ, ни назадъ.

— Защо още не слизашъ? викналъ му отдолу лъвътъ.

— Нима не видишъ, че се наслаждавамъ отъ хубавата картина, която се открива прѣдъ мене! отговорило магарето.

Слѣдъ това съ голѣма мжка лъвоукротителътъ слѣзълъ на поляната.

Лъвътъ му казалъ:

— Струва ми се, ти ме лъжешъ,—не си силенъ.

— Така ли мислишъ? Да видимъ: който пръвъ събори тая стѣна, той е по-силенъ . . . казало магарето.

Лъвътъ се съгласилъ и начаса почналъ да удря съ крака стѣната. Но както и да се мжилъ, нищо не можалъ да направи — само се разранилъ.

— Не,—призналъ се той, като се отдалечилъ отъ стѣната: — азъ не мога да я съборя.

Тогава магарето почнало да рита така силно, че слѣдъ нѣколко минути стѣната паднала.

— Е, какво ще кажешъ сега? Мислишъ ли се още за по-силенъ отъ мене?—запитало магарето.

— До сега, — казалъ лъвътъ,—азъ се считахъ за най-силенъ между всичкитѣ животни, но сега виждамъ, че съмъ се лъгалъ. Ти си много по-силно отъ мене.

На това магарето отговорило:

— Ти ще се очудишъ още повече, когато узнаешъ, какво още мога да правя . . .

— Какво още можешъ, попиталъ лъвътъ?

— Азъ ямъ тръне! отговорило магарето.

— Тръне ли?!

— Да, тръне.

— Какъ ги тѣй ядешъ? Искане ми се да те погледамъ.

— Заповѣдай. Видишъ ли този рѣпей?

— Виждамъ.